

Efter nogle Øjeblikkes Stilhed føjede hun til med sænket Stemme :

»Jeg har jo heller ingen himmelsk Fader over Skyerne, som jeg absolut skal gøre mig velbehagelig for i Haab om Gengældelse. Vi to, Meta, maa i saadanne Tilfælde nøjes med Bevidstheden om at have hjulpet en af vore Medvandrere over en Grøft — som min gamle, kloge Ven Professor Ole Knudsen engang har sagt.«

»Er det da ikke ogsaa nok?«

»Nok?« sagde Jytte efter nogen Overvejelse. »I Længden gør vi ikke noget gratis. Det er aabenbart den menneskelige Natur imod. Kan du huske Frøken Mohr — Anna Mohr — hende, der blev Diakonisse. Det vakte saadan Begejstring, fordi hendes Far var saa rig, at hun kunde have gjort sig Livet behageligt paa alle Maader. Hende har jeg netop tænkt en hel Del paa de sidste Dage. Hun har altid været mig absolut imod. Den Slags Folk bliver i Almindelighed saa uhyggeligt selvgode. De tror, at de opofrer sig for andres Skyld, og saa nyder de bare deres egen Fortræffelighed. Saadan er vi Mennesker i vore allerbedste Øjeblikke. Narcis! Narcis! ... Men lad os ikke komme ind paa det! Sig mig —.« Hun standsede lidt og gentog derpaa Ordene tøvende: »Sig mig, Meta. Spiller din Svoger? Det forekommer mig, at han engang har sagt det modsatte.«